

- 6) Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată aferente recursului incident.

(¹) JO C 341, 24.9.2018.

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 26 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Högsta förvaltningsdomstolen – Suedia) – Skatteverket/Sögård Fastigheter AB

(Cauza C-787/18) (¹)

[Trimitere preliminară – Legislație națională care prevede regularizarea deducerilor de taxă pe valoarea adăugată (TVA) de către o altă persoană impozabilă decât cea care a efectuat inițial deducerea – Vânzarea de către o societate unor particulari a unui imobil închiriat de respectiva societate, precum și de precedentă societate proprietară – Încetarea supunerii la plata TVA-ului cu ocazia vânzării imobilului către particulari]

(2021/C 35/03)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Högsta förvaltningsdomstolen

Părțile din procedura principală

Reclamant: Skatteverket

Pârâtă: Sögård Fastigheter AB

Dispozitivul

Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că se opune unei legislații naționale care, prevăzând, în temeiul articolului 188 alineatul (2) din această directivă, că cedentul unui bun imobil nu este obligat să efectueze regularizarea unei deduceri a TVA-ului aplicate în amonte în cazul în care cesionarul nu va utiliza acest bun pentru a realiza operațiuni care dau dreptul la deducere, impune de asemenea cesionarului să efectueze regularizarea acestei deduceri pentru durata restantă din perioada de regularizare în cazul în care transferă, la rândul său, bunul imobil unui terț care nu îl va utiliza pentru astfel de operațiuni.

(¹) JO C 72, 25.2.2019.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 1 decembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Hoge Raad der Nederlanden – Țările de Jos) – Federatie Nederlandse Vakbeweging/Van den Bosch Transporten BV, Van den Bosch Transporte GmbH, Silo-Tank kft

(Cauza C-815/18) (¹)

[Trimitere preliminară – Directiva 96/71/CE – Articolul 1 alineatele (1) și (3) și articolul 2 alineatul (1) – Detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii – Șoferi de transport internațional rutier – Domeniu de aplicare – Noțiunea de „lucrător detașat” – Operațiuni de cabotaj – Articolul 3 alineatele (1), (3) și (8) – Articolul 56 TFUE – Libera prestare a serviciilor – Convenții colective declarate de generală aplicare]

(2021/C 35/04)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din procedura principală

Recurentă: Federatie Nederlandse Vakbeweging

Intimate: Van den Bosch Transporten BV, Van den Bosch Transporte GmbH, Silo-Tank kft

Dispozitivul

- 1) Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii trebuie interpretată în sensul că aceasta este aplicabilă prestărilor de servicii transnaționale în sectorul transportului rutier.
- 2) Articolul 1 alineatele (1) și (3) și articolul 2 alineatul (1) din Directiva 96/71 trebuie interpretate în sensul că un lucrător care desfășoară o activitate de șofer în sectorul transportului rutier internațional, în cadrul unui contract charter între întreprinderea care îl angajează, stabilită într-un stat membru, și o întreprindere care este situată într-un stat membru diferit de cel în care persoana interesată lucrează în mod normal, este un lucrător detașat pe teritoriul unui stat membru în sensul acestor dispoziții în cazul în care desfășurarea muncii sale prezintă, pe perioada limitată în cauză, o legătură suficientă cu acest teritoriu. Existența unei astfel de legături este stabilită în cadrul unei aprecieri globale a unor elemente cum sunt natura activităților desfășurate de lucrătorul în cauză pe teritoriul respectiv, gradul de intensitate a legăturii activităților acestui lucrător cu teritoriul fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea, precum și partea pe care respectivele activități pe aceste teritorii o reprezintă în ansamblul serviciului de transport.

Faptul că un șofer de transport internațional care a fost pus de către o întreprindere stabilită într-un stat membru la dispoziția unei întreprinderi stabilite într-un alt stat membru primește instrucțiunile inerente misiunilor sale, le începe sau le încheie la sediul acestei a doua întreprinderi nu este suficient în sine pentru a considera că șoferul menționat a fost detașat pe teritoriul acestui alt stat membru în sensul Directivei 96/71, din moment ce desfășurarea muncii șoferului respectiv nu prezintă, pe baza altor factori, o legătură suficientă cu acest teritoriu.
- 3) Articolul 1 alineatele (1) și (3) și articolul 2 alineatul (1) din Directiva 96/71 trebuie interpretate în sensul că existența unei legături de grup între întreprinderile care sunt părți la contractul de punere la dispoziție de lucrători nu este, ca atare, relevantă pentru a aprecia existența unei detașări a lucrătorilor.
- 4) Articolul 1 alineatele (1) și (3) și articolul 2 alineatul (1) din Directiva 96/71 trebuie interpretate în sensul că un lucrător care desfășoară o activitate de șofer în sectorul transportului rutier și care, în cadrul unui contract charter între întreprinderea care îl angajează, stabilită într-un stat membru, și o întreprindere situată în alt stat membru, desfășoară operațiuni de cabotaj pe teritoriul unui stat membru diferit de cel în care lucrează în mod normal trebuie, în principiu, să fie considerat detașat pe teritoriul statului membru în care se efectuează aceste operațiuni. Durata operațiunii de cabotaj este un element lipsit de relevanță pentru aprecierea existenței unei astfel de detașări, fără a se aduce atingere aplicării eventuale a articolului 3 alineatul (3) din această directivă.
- 5) Articolul 3 alineatele (1) și (8) din Directiva 96/71 trebuie interpretat în sensul că problema dacă o convenție colectivă a fost declarată de generală aplicare trebuie apreciată prin raportare la dreptul național aplicabil. Corespunde noțiunii vizate de aceste dispoziții o convenție colectivă de muncă ce nu a fost declarată de generală aplicare, dar a cărei respectare condiționează, pentru întreprinderile care intră sub incidența sa, scutirea de la aplicarea unei alte convenții colective de muncă declarate, în ceea ce o privește, de generală aplicare și ale cărei dispoziții sunt în esență identice cu cele ale acestei alte convenții colective de muncă.

⁽¹⁾ JO C 122, 1.4.2019.